

Ja T'ho Diré: bojos però no tant

'Un ram de locura' és el nou disc dels Ja T'ho Diré, menorquins de naixement i empordanesos d'adopció. L'èxit del seu anterior CD, 'Moviments salvatges', els ha permès fer un nou treball amb més recursos, que inclou fins i tot una pista de CD-ROM.

En Cris Juanico, en Charly, en Titi i en Flay van arribar a Girona ara fa set anys. I aquella locura amb el temps ha començat a donar uns resultats reeixits, com ja van comprovar amb el seu anterior disc, *Moviments salvatges*. Plens d'eufòria han demanat més a la discogràfica i aquesta els ha dut a París a gravar el nou disc, *Un ram de locura*, i els ha deixat incloure-hi una pista interactiva de CD-ROM.

Les noves tecnologies, però, no els han fet oblidar la seva manera familiar de fer les coses. El nou CD es va enregistrar a la Vall del Llémna, en una antiga rectoria "on podíem gravar en una cuina, al costat d'un pot de cacau en pols", ens expliquen el cantant, Cris Juanico, i el percussionista, Charly.

—Per què heu posat una pista de CD-ROM al disc?

CHARLY: A la gent el que més li xoca és com hem gravat el disc, i amb el CD-ROM es pot veure molt bé.

CRIS JUANICO: Ho vam trobar interessant perquè no era la típica pista amb l'història del grup i quatre fotos. Són punts que la gent agraeix molt, perquè donem molta informació gràfica.

—Us agrada cuidar el vostre públic?

CRIS: Mira, un compacte val tres mil peles, que no dic que sigui car, i si a més de la música, que n'estem molt contents, hi afegeixes la pista de CD-ROM, doncs millor. Es tracta de donar color i de justificar les tres mil pessetes que val el CD. Això sí, el centre són les cançons.

—Parlem-ne doncs. Tinc la sensació que no hi ha massa diferència amb *Moviments salvatges*...

CRIS: Hi ha un mateix sistema de feina, però les cançons són diferents. A part d'això, som les mateixes persones, i ara no ens posarem a fer un disc de house.

—Les diferències entre els tres compositors, en Titi, en Flay i en Cris, apareixen molt més marcades que en l'anterior disc.

CHARLY: És que cadascú ha anat agafant més experiència.

CRIS: Vulguis o no també anem veient per on van els

altres i per on vol anar cadascú. I això és enriquidor, en quantitat, en qualitat i en varietat del material. Nosaltres sempre hem buscat que les cançons no s'assemblin les unes a les altres, combinant temes funkies, d'altres més rock i d'altres de més calents.

—Cris, per què has tornat a fer de productor del disc?

CRIS: M'agrada.

—I ja tens prou distanciament del grup per fer-ho?

CRIS: No, però per això ho faig.

CHARLY: Aquesta és un tipus de producció diferent. Per fer un disc algú ha d'agafar la responsabilitat i en aquest cas és ell, perquè li agrada i perquè els altres confiem en ell, entre altres coses pel resultat de *Moviments salvatges*.

CRIS: Potser perdo neutralitat, però això ho guanyo amb el temps que dediquem al disc. A més, qui millor que nosaltres coneix la nostra música? Ara, també funcionem molt per consens, i com que tot té explicació, arribar a unes conclusions determinades és qüestió de parlar-ne.

—Heu fet un disc pensant en el públic aconseguit amb *Moviments salvatges*?

CRIS: No, en fer un disc hi entra tot el que ens passa... és clar que seria mentida dir que el públic no ens influeix, ara, tampoc ens hem deixat absorbir totalment per l'audiència. Algunes cançons van ser compostes abans que sortís el *Moviments salvatges*.

CHARLY: Està clar que si vols vendre discos has d'anar una mica amb el gust del públic, i si tens un CD

**Cris Juanico:
"Si vam sortir de Menorca va ser perquè allà teníem la música a dins i no la podíem exterioritzar com volíem. Aquí encara la continuem portant a dins i la podem exterioritzar. Venint aquí ens hi vam jugar molt."**

que ha funcionat el que no pots es fer un canvi radical d'estil.

—Això que el director de la discogràfica faci veus en algunes cançons és fer-se el pilota o estalviar costos en col·laboradors externs?

CRIS: No, és que ell és cantant. Quan convidem gent de fora perquè col·labori, volem donar colors diferents a la veu del cantant. A part, ell canta en una orquestra i afina bastant més que nosaltres.

—Vist en perspectiva, va ser una locura fer el salt de Menorca al Principat?

CHARLY: Clar que sí. Ara que ja estem més instal·lats ens adonem que va ser una passada abandonar-ho tot a Ciutadella, on tots teníem un sou fix. Però bé, també era el moment i érem més joves.

CRIS: N'estem molt contents, perquè ara fem el que ens agrada. Si vam sortir de Menorca va ser perquè allà teníem la música a dins i no la podíem exterioritzar com volíem. Aquí encara la continuem portant a dins i la podem exterioritzar. És el punt aquell d'intentar alguna cosa, que no sempre és possible, però que t'hi has de jugar alguna cosa si ho vols aconseguir. Gratuïtament no hi ha absolutament res, i en el nostre cas ens hi vam jugar molt.

—I us va sortir bé!

CRIS: Jo diria que ens està sortint bé, però encara no hem fet ni la meitat del que volem fer.

—I on voleu arribar?

CRIS: No ho sé. No tenim una meta on arribar, la qüestió és que hi hagi ganes de fer coses.

CHARLY: La música és un art i preguntar-se on es vol arribar és un poc contradictori. L'art és una cosa molt oberta i pots arribar on vulguis o quedar-te on vulguis.

—Cada quant torneu a Menorca?

CRIS: Jo sempre que puc, com a mínim dos o tres

cops l'any a passar-hi unes setmanes. I els altres, més o menys també. La integració és ràpida, en dues hores ja hi tornem a ser.

—Ja es nota que la distància no us ha allunyat massa, perquè el disc us ha sortit molt arrelat. Us esforcieu especialment a donar aquesta sensació?

CRIS: No, és el que ens surt. Seria negar el que hem viscut, la infantesa, les primeres experiències, i moltes històries. Tot això ens ha marcat.

CHARLY: A més som cinc menorquins, i per això ens és molt més fàcil mantenir les arrels que no pas si dins el grup només hi hagués un menorquí.

CRIS: Això no vol dir que estiguem ancorats en el passat. Jo si parlo de la mar és perquè m'agrada molt i la veig tant a Sant feliu de Guíxols com a Ciutadella.

—En un lloc i en l'altre la mar és la mateixa?

CRIS: No, s'assemblen però no són iguals. A més hi ha la *morrinya*. Aquí el mar se'l veu molt festiu i a Menorca se li té molt respecte perquè el mar tant et pot ajudar com fer-te desaparèixer. Allà el mar és la frontera, és la circumstància principal, tant per les coses bones com per les dolentes.

CHARLY: A Menorca, sobretot abans, es vivia del mar. Això dona una visió molt diferent a la de qui només hi va a fer una volteta. És una manera de viure.

—Es imprescindible una mica de locura per viure?

CRIS: Sempre. La creativitat ve donada per un punt de bogeria. La *locura*, ben mirada és sana. El gran problema és la gent que ho té tot clar i és tot seny. T'has de deixar anar. La bogeria és alegria, i en aquest món en fa falta molta.

CHARLY: És que si vius la vida fredament és molt futut, aleshores sí que acabes boig, boig... però de veritat.

D'esquerra a dreta, els membres de Ja T'ho Diré: Sente, bateria, Fly, baix, Titi, guitarra, Cris, veu i guitarra, i Charly, percussions. Són de Ciutadella, però viuen a l'Empordà. En Cris assegura que hi ha certes diferències entre el mar al Principat i a Menorca: "Aquí el mar se'l veu molt festiu i a Menorca se li té molt respecte perquè el mar tant et pot ajudar com fer-te desaparèixer. Allà el mar és la frontera, és la circumstància principal, tant per les coses bones i com per les dolentes."

Oriol Cortacans